

RAAD VAN DISCIPLINE

Beslissing in de zaak onder nummer van: 23-431/DH/RO

Beslissing van de voorzitter van de Raad van Discipline in het ressort Den Haag van 16 augustus 2023 in de zaak 23-431/DH/RO naar aanleiding van de klacht van:

klager

over:

verweerder

De plaatsvervangend voorzitter van de raad van discipline (hierna ook: de voorzitter) heeft kennisgenomen van de brief van de deken van de Orde van Advocaten in het arrondissement Rotterdam (hierna: de deken) van 23 juni 2023 met kenmerk R 2023/46, door de raad ontvangen op diezelfde datum, en van de op de inventarislijst genoemde bijlagen 1 tot en met 21.

1 FEITEN

Voor de beoordeling van de klacht gaat de voorzitter, gelet op het klachtdossier, uit van de volgende feiten.

1.1 Klager heeft een civielrechtelijk geschil gehad met de cliënte van verweerder. Verweerder heeft namens de wederpartij een conclusie van antwoord, tevens eis in reconventie ingediend omstreeks juni 2021. Daarin heeft verweerder – voor zover van belang voor de klacht – het volgende opgenomen:

“2.3 [Klager] is in dat kader vaker hinderlijk in de directe omgeving van het woonadres van [wederpartij] door haar en haar kinderen signaleerd. Het meest recente voorval hierin is de situatie dat [klager] uit het niets en zonder toestemming van [wederpartij] en geruime tijd zeer hinderlijk en beangstigend gedrag heeft vertoond, waarbij hij zich ophield in haar achtertuin. Toen uiteindelijk de politie ter plaatse kwam, was [klager] kort daarvoor vertrokken uit deze achtertuin.

2.4 [Wederpartij] en haar kinderen kregen al snel na januari 2020 de stellige indruk dat [klager] zich er niet bij kon neerleggen dat [wederpartij] definitief hun onderlinge contacten had beëindigd. Een situatie is geweest dat [klager] heeft kenbaar gemaakt aan onder andere [wederpartij] en haar oudste kind – een zoon - dat bij een definitieve beëindiging van de contacten tussen [wederpartij] en [klager], hij dan diverse gelden (volgens [klager] ineens door hem geleend aan respectievelijk [wederpartij] en haar zoon) bij hen allebei zou gaan opeisen. Tenzij [wederpartij] de vriendschappelijke contacten met [klager] weer zou herstellen/ voortzetten. Nu dit laatste dus niet is gebeurd, is de onderhavige vordering er dus één geworden van hetgeen [klager] aan [wederpartij] en haar zoon eerder had voorgehouden, zoals hiervoor is beschreven. [...]

2.6 [Klager] heeft dus nimmer gewag gemaakt van het feit dat deze rechtstreekse betalingen die hij volstrekt vrijwillig aan [wederpartij] heeft gedaan, gelden betref die hij aan [wederpartij] ter leen stelde en door haar aan hem moesten worden terugbetaald. Laat staan dat [klager] hierover met [wederpartij] afspraken heeft gemaakt op welke wijze zij deze door [klager] op vrijwillige basis en uit eigen

beweging overgemaakte bedragen dan zou hebben moeten terugbetalen. Zoals gezegd [klager] kwam hiermee eerst op de proppen toen hij van [wederpartij] in januari 2020 te horen kreeg dat de onderlinge contacten echt tot een einde waren gekomen. Eerst op dat moment werd door [klager] ineens aangegeven dat hij de eerder vrijwillig aan [wederpartij] ter beschikking gestelde gelden, geleend geld betrof, dat dan door [wederpartij] aan hem moest worden terugbetaald. Tenzij [wederpartij] de contacten met [klager] zou continueren. Derhalve is dit ten opzichte van [wederpartij] als een drukmiddel gebruikt.

[...]

3.7 Allereerst betwist [wederpartij] nadrukkelijk de algehele inhoud van deze verklaring van [getuige] d.d. 1 oktober 2020. Verder kent [wederpartij] in het geheel geen persoon [getuige], zoals deze zich in diens verklaring d.d. 1 oktober 2020 presenteert. [Wederpartij] heeft [getuige] nimmer in haar woning [adres] op bezoek gehad in haar fysieke bijzijn en derhalve ook niet op of rond 15 januari 2020, zoals door [getuige] is gerept als zijnde diens getuige omtrent de door hem gestelde geldleenovereenkomst(en) en terugbetalingsafspraken met [wederpartij] en nadat er tijdens [wederpartij] bij brief van haar raadsman d.d. 9 september 2020 is gereageerd op het gesteld door [klager], er vervolgens voor het eerst bij inleidende dagvaarding van [klager] van 29 april 2021 de getuigenverklaring van [getuige] d.d. 1 oktober 2020 wordt overlegd.

[...]

3.9 Nadat [wederpartij] zoals hiervoor is aangegeven aan [klager] te verstaan had gegeven dat zij de vriendschappelijke contacten met hem sinds januari 2020 onverminderd als beëindigd zag, ging hij zich misdragen ten opzichte van onder andere [wederpartij] en haar kinderen. En op basis daarvan stelde [klager] dat [wederpartij] nog geld aan hem zou zijn verschuldigd en er zodoende door haar aan hem betaald moest worden. Door [wederpartij] middels zijn aanwezigheid onder druk te zetten, heeft zij uit angst de desbetreffende betalingen als dan verricht. Totdat er uiteindelijk middels tussenkomst van de politie aan [klager] ten stelligste werd afgeraden om nog langer in de buurt en zeker niet meer in de woning van [wederpartij] en haar woning te komen, zodat een verdere escalatie tussen hen kon worden voorkomen. Gezien al het voorgaande is [wederpartij] van mening dat het in totaal door haar aan [klager] betaalde bedrag van € 637,55 tussen 23 januari 2020 en 1 juli 2020 dan ook onverschuldigd heeft plaatsgevonden en daarom zonder enige gehoudenheid daartoe is gebeurd.”

1.2 Klager heeft sinds mei 2022 een PTSS-aandoening.

1.3 De kantonrechter heeft de vorderingen van klager bij vonnis van 12 augustus 2022 afgewezen.

1.4 Op 1 maart 2023 heeft klager bij de deken een klacht ingediend over verweerder.

2 KLACHT

2.1 De klacht houdt, zakelijk weergegeven, in dat verweerder tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld als bedoeld in artikel 46 Advocatenwet. Klager verwijt verweerder het volgende.

a) Verweerder heeft artikel 21 Rv geschonden door de kantonrechter op de verkeerde voet te zetten, door onwaarheden te verkondigen dat klager zich bezig zou houden met stalking, afpersing voor geld, diverse dreigementen, voodoo en tweemaal zwarte magie.

2.2 Klager heeft per onderdeel uit de conclusie van antwoord, tevens eis in reconventie aangegeven welke onwaarheden verweerder nog meer heeft verkondigd:

- In punt 2.3 geeft verweerder aan dat klager vaker hinderlijk in de directe omgeving is geweest. Dit slaat volgens hem op stalking. Hij benadrukt dat hij toestemming van de cliënte van verweerder had om in de tuin te zijn, maar door te zeggen dat er geen toestemming was slaat dit op huisvredebreuk.
 - In punt 2.4 en 2.6 wordt gesteld dat klager het geld zou opeisen om de wederpartij onder druk te zetten om de relatie voort te zetten. Dit slaat op geestelijke onderdrukking.
 - In punt 3.7 heeft de cliënte van verweerder stellig ontkend de getuige ooit te hebben gezien, maar onder ede bij de rechter heeft zij verklaard de getuige één keer dronken op het bankstel bij haar thuis te hebben gezien. Dit slaat op meineed.
 - In punt 3.9 wordt gesteld dat klager zich zou hebben misdragen ten opzichte van de cliënte van verweerder en haar kinderen, en dat klager haar onder druk zou hebben gezet tot het betalen van het geld wat duidt op afpersing.
 - In punt 3.9 wordt gesteld dat er een stopgesprek met de politie heeft plaatsgevonden. Dat heeft echter nooit plaatsgevonden, zodat verweerder misbruik maakt van de naam van de politie.
 - Verder heeft de cliënte van verweerder in het getuigenverhoor bij de rechtbank twee keer voodoo opgevoerd.
- b) Verweerder heeft geen onderzoek gedaan naar de beschuldigingen die zijn cliënte aan het adres van klager uit, maar neemt haar stellingen klakkeloos over;
- c) Verweerder heeft met zijn conclusie van antwoord, tevens eis in reconventie ervoor gezorgd dat klager een PTSS-aandoening heeft.

3 VERWEER

3.1 Verweerder heeft tegen de klacht verweer gevoerd. De voorzitter zal hierna, waar nodig, op het verweer ingaan.

4 BEOORDELING

Toetsingskader

4.1 De klacht gaat over de advocaat van de wederpartij van klager. Uitgangspunt is dat die advocaat veel vrijheid heeft om de belangen van zijn cliënt te behartigen op de wijze als hem in overleg met zijn cliënt goeddunkt. Deze vrijheid is niet absoluut, maar kan onder meer beperkt worden doordat (a) de advocaat zich niet onnodig grievend mag uitlaten over de wederpartij, (b) de advocaat geen feiten mag poneren waarvan zij de onwaarheid kent of redelijkerwijs kan kennen, (c) de advocaat bij de behartiging van de belangen van zijn cliënt de belangen van de wederpartij niet onnodig of onevenredig mag schaden zonder redelijk doel. De advocaat behoeft in het algemeen niet af te wegeven of het voordeel dat hij voor zijn cliënt wil bereiken met de middelen waarvan hij zich bedient, opweegt tegen het nadeel dat hij daarmee aan de wederpartij toebrengt. Wel moet de advocaat zich onthouden van middelen die op zichzelf beschouwd ongeoorloofd zijn of die, zonder dat deze tot enig noemenswaardig voordeel van zijn cliënt strekken, onevenredig nadeel aan de wederpartij toebrengen.

Klachtonderdeel a)

4.2 De voorzitter stelt vast dat dat verweerder – zoals hij terecht stelt in zijn verweer – de bewoordingen als stalking, afpersing, stopgesprek van de politie, dreigementen, voodoo en zwarte magie niet zelf heeft gebezigd. Dit zijn bewoordingen die klager zelf opmaakt uit delen van de conclusie van antwoord, tevens eis in reconventie, of die door de cliënte van verweerder tijdens een getuigenverhoor zijn genoemd. Verweerder is niet tuchtrechtelijk verantwoordelijk voor woorden die hij niet heeft geschreven of die door zijn cliënte tijdens een getuigenverhoor bij de rechter zijn gezegd.

4.3 De voorzitter is verder niet gebleken dat verweerder zich tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft uitgelaten in de door klager genoemde punten uit de conclusie.

4.4 In punt 2.3 mocht verweerder namens zijn cliënte het standpunt innemen dat klager hinderlijk en beangstigend gedrag vertoonde door in haar tuin te staan en dat hij daarvoor geen toestemming had. Klager heeft bovendien erkend dat hij in de tuin aanwezig was.

4.5 Hetzelfde geldt voor punten 2.4, 2.6 en 3.9. Verweerder mocht ook in die delen van de conclusie namens zijn cliënte een standpunt innemen. Het standpunt van zijn cliënte was dat klager het geld enkel terugvorderde omdat zij geen contact meer met klager wilde hebben. Dat was bovendien onderwerp van het debat bij de kantonrechter.

4.6 In punt 3.7 mocht verweerder uitgaan van de informatie die hij van zijn cliënte had ontvangen, namelijk dat zij de getuigen niet kende. Dat zij onder ede anderszins zou hebben verklaard – wat door klager niet is onderbouwd met een proces-verbaal – doet er niet aan af dat verweerder in de conclusie voorafgaand aan het getuigenverhoor van de juistheid van de informatie kon uitgaan.

4.7 Datzelfde geldt ook voor zover verweerder heeft aangegeven dat middels tussenkomst van de politie klager is afgeraden naar de woning te komen. Verweerder mocht van de juistheid daarvan uitgaan.

4.8 Uit het voorgaande volgt dat klachtonderdeel a) kennelijk ongegrond is.
Klachtonderdeel b)

4.9 Zoals uit het voorgaande volgt, mag verweerder in beginsel uitgaan van de juistheid van de informatie die hij van zijn cliënt krijgt. Er geldt voor verweerder geen plicht om een vooronderzoek bij de politie te doen, zoals klager stelt. Klachtonderdeel b) is kennelijk ongegrond.

Klachtonderdeel c)

4.10 Verweerder mocht namens zijn cliënte een conclusie van antwoord, tevens eis in reconventie indienen in de procedure die klager is gestart. De voorzitter stelt vast dat hij het standpunt van zijn cliënte zakelijk en zonder (onnodig) grievende uitlatingen heeft verwoord. Dat klager stelt daarvan PTSS te hebben opgelopen, maakt niet dat verweerder daarmee tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld. Klachtonderdeel c) is kennelijk ongegrond.

Conclusie

4.11 Op grond van het voorgaande zal de voorzitter de klacht, met toepassing van artikel 46j Advocatenwet, daarom kennelijk ongegrond verklaren.

BESLISSING

De voorzitter verklaart de klacht, met toepassing van artikel 46j Advocatenwet, kennelijk ongegrond.

Aldus beslist door mr. H.C.A. de Groot, plaatsvervangend voorzitter, bijgestaan door mr. M.A.A. Traousis als griffier en uitgesproken in het openbaar op 16 augustus 2023.